



PARRA

Copes i música al Pla de l'Estany

Una sortida per les nits heroiques de l'Skinsad, el Blau, U i el Dallas

A principis dels anys setanta els joves es van començar alliberar del gris franquisme i es van permetre la llicència de somiar en color, de mostrar-se atractius, de sortir i ballar tota la nit, en locals pioners com ara l'Skinsad, convertit per Lluís Güell en una autèntica obra d'art. Va ser per aquells temps que van començar a arribar els turistes a les costes catalanes en busca de diversió a bon preu.

XAVI TEIXIDOR > TEXT

>> Entrades de la discoteca U, a dalt, i de l'Skinsad, a baix.

Tot i no ser una localitat costanera, gràcies al seu magnífic entorn natural i la seva proximitat amb la Costa Brava Banyoles va esdevenir un lloc ideal per als estrangers que conjugaven les seves estones d'oci amb la pràctica d'esports vinculats amb l'aigua, com el rem o l'esquí aquàtic. L'oferta nocturna del Pla de l'Estany es va enriquir amb una sèrie de locals que van començar a satisfer les demandes recreatives dels turistes -a l'estiu- i dels joves de la comarca estiu i hivern.

Quan es tracta de recordar els anys gloriosos de la nostra joventut es pot caure fàcilment en la nostàlgia barata. Tots tendim a ser hiperbòlics a l'hora d'explicar les nostres gestes nocturnes. Però el que és estrictament objectiu és que, des dels anys setanta fins gairebé l'any 2000, les discoteques i pubs musicals banyolins van ser els catalitzadors d'una febril activitat cultural de la ciutat.

A principis dels setanta, un grup de joves va obrir una discoteca emblemàtica: l'Skinsad. Era un local de disseny lisèrgic projectat per l'artista banyolí Lluís Güell. La discoteca, moblada amb sofàs i elements arquitectònics arrodonits, tenia un tobogan que connectava la sala superior amb la pista de ball. La cabina del discjòquei era com un ascensor transparent que transportava qui posava discos d'una sala a l'altra durant la seva feina. Allà, segons Joan Soler -discjòquei i responsable del local durant uns anys- només s'hi punxava bona música. La gent que volia música lleugera «els enviàvem a Can Xampinya».



PARRA

L'Skinsad era una discoteca de disseny lisèrgic projectada per l'artista banyolí Lluís Güell



FUNDACIÓ LLUÍS GÜELL



COL·LECCIÓ TONI TORRES

A sota l'Estany

A la plaça dels Turers hi havia el Mercantil («Can Xampinya»), una sala de festes que acostumava a oferir actuacions musicals d'orquestrades o de grups famosos de música lleugera. El Xampinya tenia una altra planta que acollia una discoteca anomenada Club Blau. El local va restar obert, amb diferents tipus d'oferta musical, fins a mitjan anys noranta.

En aquella època la música flotava en l'ambient, i la música rock s'escapava de les portes de dos locals ubicats a la plaça de les Rodes: el Drac i el Magrills, punts d'actuació de les bandes joves de rock que començaven a florir per la ciutat.

A l'Estany hi havia el Silver Swan Night Club, un local al qual s'accedia per unes escales exteriors que portaven a un soterrani ubicat per sota del nivell de l'aigua. Als anys vuitanta, va passar a anomenar-se Cisne Disco Deluxe, i va reobrir les portes amb un disseny creat per l'artista Lluís Vilà. Més tard, es diria U, un local que fins i tot tenia una publicació cultural periòdica. A finals de la dècada, va canviar de nom i es convertí

en el Línia 7 (L-7), que va apostar, amb molt d'èxit, per la música independent, el pop i el rock. Durant tots aquells anys els diferents propietaris van apostar per la música en directe, i per allà van passar La companyia general del ruido, Ja t'ho diré, Los Sencillos...

Una altra discoteca emblemàtica que va tenir molt d'èxit va ser el Dallas. Aquest era un local de boles de mirall, d'escai a la barra («acolxada», naturalment), de música disco i amb dues sales amb ambients diferents. També disposava d'un petit cinema i d'un snack bar.

Avui, tots aquests locals ja estan tancats o s'han substituït per blocs de pisos. I l'oferta nocturna s'ha desplaçat a naus industrials del polígon de la Farga. S'ha deixat d'apostar per la música en viu, i la que hi sona peca de ser massa comercial. Els locals han deixat de ser llocs bonics i especials.

Es troben a faltar espais imaginatius com els que hi havia fa uns anys. De tota manera, allò que s'enyora, sobretot, és l'energia rebel dels nostres anys de joventut.

Xavi Teixidor és músic.

>> Tres imatges de l'interior de l'Skinsad, dissenyat per l'artista banyolí Lluís Güell i, sobre aquestes ratlles, el grup Dandies (la prehistòria de Kitsch) durant una actuació al Blau, el 1982.

Dallas era un local de boles de mirall i d'escai a la barra. També disposava d'un petit cinema i d'un snack bar

